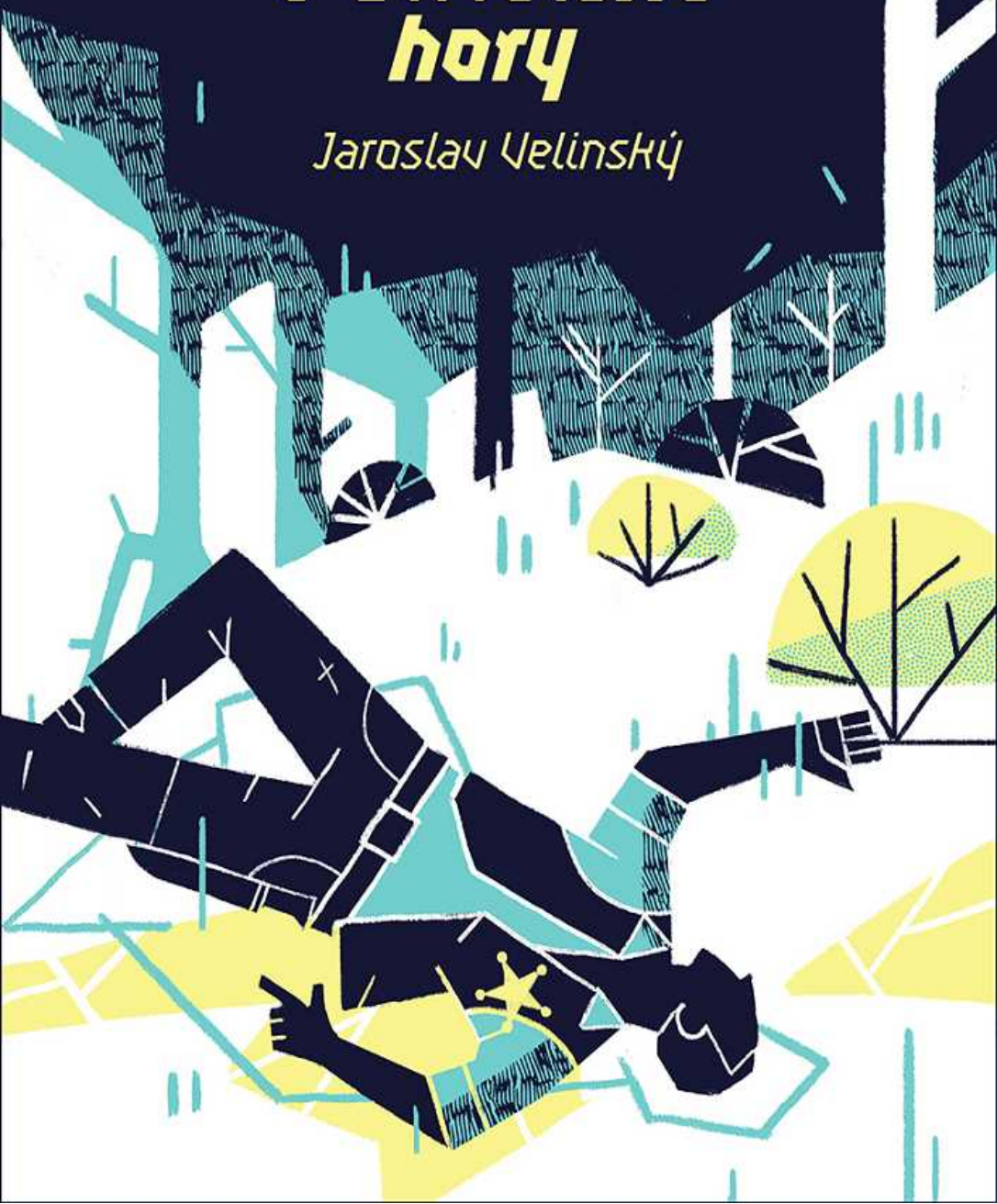

Mrtvý z Olivetské hory

Jaroslav Velinský

***mrtvý
z Olivetské
hory***

**Knihy Jaroslava Velinského
v nakladatelství Mystery Press**

AUGUSTIN VELIKÝ

Spravedlivá pistole
Hra na smrt
Mrtvý z Olivetské hory

Připravujeme

Krvavá fontána

***mrtvý
z Olivetské
hory***

Jaroslav Velinský

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jaroslav Velinský – Heirs, 1990 / 2018

Cover © Daniel Špaček, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-035-2 (epub)

ISBN 978-80-7588-036-9 (mobi)

ISBN 978-80-7588-037-6 (pdf)

*Kamarádkám a kamarádům
z liberecké T. O. ISLAND
a památce jizerských lesů.*

1

Pes natáhl krk a pohnul velkou nemotornou hlavou sem a tam.

Zavěťřil.

Potom se mu zjeřžila mokrá srst na hřbetě. Tlumeně zavrčel.

Najednou se mu chtělo sednout, vztyčit čenich a zazpívat smutnou píseň, kterou zná každý pes od narození. Nevěděl, proč se mu chce výt právě teď. Neměl tušení, jak souvisejí bolestné tóny, které se mu derou z hrdla, s tím předmětem na zemi, nataženým mezi dvěma velkými loužemi. Navíc se mu zdálo, že se mezi tajemné a dráždivé pachy nočního lesa mísí něco nepatřičného. Nikoliv nepřijemného. Nějak si to spojoval s pocitem, který začínal mezi ušima a končil na břiše; tehdy se převaloval na zádech a směšně roztaženými běhy šermoval na všechny strany. Ale tady chybělo to hlavní, jediné, čemu se dokázal odevzdat beze zbytku, s celou vášní psího srdce, které ještě nezapomnělo vůni a teplo rodného kotce, drsné mazlení matky a pranice se sourozenci.

Pokusil se zakňučet.

„Fuj,“ řekl mu dvounohý pěstoun.

Ohlédl se. Rozumím, říkaly jeho oči. Nebudu zpívat.

„Kupředu.“

Ano, to znám, souhlasil. Mohu ti udělat radost, neboť i ty jsi služebníkem mého psího boha. Rozběhnu se, spojen s tebou tou dlouhou věcí, kterou jsem nejdřív tak nenáviděl a kterou jsem se dlouho učil snášet. Poběžím rád. Tak, že mi nepostačíš. Jsi nedokonalý; nedokážeš skákat jako já, neumíš zpívat smutnou píseň psů. Nerozumíš ničemu z toho, co bych ti chtěl říct.

A přesto poslouchám.

Kupředu...

Preskočil s nechutí dlouhou, nehybnou věc. Ten za ním ji obešel.

Vodítko se napjalo.

Pes šel, naléhaje hrudí na široký obojek. Člověk za ním klopýtal, vyhýbaje se kalužím, a polohlasně bručel. Snad kletby na účet deště, který bublal, hučel a lomozil.

2

„Jenerál Vindiškréc a vojanští páni,“ zanotoval nastydlým hlasem vousáč v celtovém tříčtvrtáku.

Několik mladých mužů v šortkách a maratónkách se po něm ohlédlo.

„Do kopce se nezpívá,“ zabručel jeden z nich.

„Zpívat z kopce je stejná pitomost,“ odpověděl vousáč. „Ostatně, proč bych nezpíval do kopce, hochu. Sto kilometrů se přece taky normálně nechodí. Ani po rovině, natožpak křížem krážem pustými pralesy.“

„Ona tě legrace přejde,“ odsekl odpůrce jenerála Vindiškréce. „Na devadesátým kiláku tutově.“

Vousáč řekl, že stejně umí jen první sloku, a odmlčel se.

„Nasazujem trhák,“ ozval se někde za ním bujarý hlas. Několik dalších se zachechtalo. Chvilíčku nato se kolem vousáče přehnala skupina povykujících chodců. Povzbuzovali se navzájem a igelitové pláštěnky na nich rytmicky šustily.

„To jsou ti praví,“ prohlásil mužík v těžkých botách, pochodující vedle vousáče. „Nejdřív hop, potom trop. Na padesátce je dohoníme. Budou sedět ve škarpe a masírovat si lejtka.“

Vousáč mlčky souhlasil, i když neměl příliš mnoho zkušeností se stokilometrovými pochodáky. Vlastnil staršího oplíka-kadeta, který ho s mírnými výkyvy ve spolehlivosti

dopravil, kam potřeboval. Na tenhle pochod se vypravil na pozvání svého přítele, někdejšího vodního pólisty, který byl toho názoru, že malá zkouška sebeovládání nemůže nikdy škodit. Vousatý malíř Josef Smetana sice prohlásil, že si představuje sebeovládání docela jinak, například tak, že odolá a nepůjde nikam, ale nakonec se mu zželelo přítele a nechal se přesvědčit. Dokonce na pochod'ák nachytl jejich dalšího společného známého, bývalého pracovníka kriminálky. Ten byl v této chvíli jediným orientačním bodem, podle něhož Smetana určoval, kde zůstal iniciátor jejich účasti na pochod'áku, bývalý vodní pólista a v současnosti esenbák, nadporučík Antonín Dvořák. Orientační bod se jmenoval Augustin Veliký a měřil něco málo ke dvěma metrům. Tyčil se mezi hloučky turistů jako maják.

„Nějak zaostáváme,“ říkal co chvíli malému zavalitému Dvořákovi. „Jozífek je někde támhle a uhání jako jelen.“

Když to řekl poosmnácté, prohlásil nadporučík, že Jozífkovi je třicet, má mladý nohy a kouká tam vpředu po holkách, který maj taky mladý nohy.

„Navíc mám na patě pučejeř,“ dodal zavile.

„Konečně – nač se honit,“ řekl Augustin Veliký. „Nejsme na závodech.“

„Hlavně dojít,“ prohlásil jeden ze seniorů turistického oddílu, který pořádal stokilometrový pochod NAPŘÍČ SEVERNÍMI SMRČINAMI už třetí rok. „Upomínkové vlajčičky dostane každý.“

„To je ohromné,“ řekl Veliký.

„Poslyšte,“ zeptal se ho jiný z chodců, silný, rozložitý muž zarudlého obličejje, „ten váš přítel vpředu, to je ten známý výtvarník?“

„Ano, to je on,“ kývl Veliký. „Náš nepochopený Rembrandt. Chcete se s ním seznámit?“

„Vystavil mou dceru,“ pravil dutě turista. „Nahatou, pane. Každý ji poznal.“

„No vidíte,“ řekl Veliký. „To je pěkné. Dneska to umí málokdo, aby byl model k poznání.“

Muž na to nic neřekl a přidal do kroku. Veliký se díval na jeho kamenná lýtka, rytmicky se nadouvající pod převislými bublinami starodávných pumpek. „Zdá se mi, že jsem řekl proklatě mnoho,“ vzdychl.

„Jestli má takové šutry taky na rukou...,“ řekl Dvořák.

„Snad se s ním nebude prát na silnici! Třeba si chce objednat další obraz.“

„Neřekl bych,“ zavrtěl hlavou nadporučík.

„Já taky ne,“ souhlasil Veliký a natáhl krk jako žirafa.

Neviděl ani otce zneuctěné dcery, ani netvora Josefa Smetanu. Dlouhá šňůra turistů zabočila ze silnice na lesní cestu. Kroutila se jako had, terén začal stoupat a déšť zesílil.

„Vy nemáte přšiplášť?“ zeptal se vpředu zneuznaný Rembrandt blondýnky se zmoklými culíky, která šlapala stovku s partou několika mladých děvčat a chlapců. Na rozdíl od ostatních turistů, kteří nesli chlebníky, nebo dokonce vůbec nic, měla blondýnka stejně jako ostatní z její skupinky na zádech bytelný dlouhý vak. Vypadala křehce, ale i s tou slušnou váhou na zádech pochodovala statečně. Před chvílí se opozdila, když si něco upravovala na botě. Jen proto na ni Jozífek promluvil.

A taky proto, že měla mladé nohy, jak před chvílí podotkl nadporučík Dvořák. V těsných nohavicích to bylo znát až hrůza.

Odpověděla mu na půl úst. Ne, neměla přšiplášť. Ale nezdálo se, že by jí to příliš vadilo.

„Jste zdejší?“ zeptal se Jozífek.

„Co vás napadá,“ řekla dívka s culíky. „Vypadám na to, že budlím v lese?“

„Ale jo,“ zasmál se malíř. „Můžu vám půjčit zrcátko.“

„Nemám ráda pány, kteří s sebou nosí zrcátka,“ odsekla dívka. „A vůbec, nemám na vás čas. Táhle mám kámoše, víte?“

„Přeškoda,“ vzdychl Jozífek. „Právě jsem vám chtěl říct, že bych pro vás učinil všechno na světě.“

„To je fajn,“ řeklo děvče. „Dejte mi teda pokoj.“

„Eh,“ vzdychl Jozífek, „má podstřešní mansarda vás není hodna.“

Dívka přidala do kroku. Jozífek naopak zvolnil a kráčel docela pomalu s očima upřenýma někam pod dolní okraj dívčina zavazadla. Z příjemných meditací ho vyrušil Veliký.

„Je tady dědek a ptá se po vás,“ prohlásil. „Snad abyste to vzal zkratkou.“

„Já mám zrovna chuť uvažovat o starých pánech,“ zabručel Smetana. „O co jde?“

„O jakousi vaši modelku,“ vysvětloval chvatně Veliký. „Tatínek.“

„Ó já,“ vzdychl malíř a zděšeně se rozhlédl. „To bude pan Ďoublík. Nuže, zmužile vpřed.“

Po těchto slovech se vrhl do lesa. Veliký tam vrazil za ním. „Co chcete dělat,“ šeptal. „V cíli dostaneme vlajčičky.“

Jozífek prohlásil, že všechny cesty vedou do Říma.

„Tak tu moment počkejte,“ řekl Veliký. „Musím sehnat Dvořáka. Nemůžeme ho nechat Ďoublíkovi napospas. On přece tu nahatou Ďoublíkovou nemaloval.“

„Jeho škoda,“ pravil Jozífek. „I když si myslím, že by se od něj malovat nedala.“

Veliký se za chvíli vrátil s kulhajícím nadporučíkem. Řekl, že jsou na čtyřicátém kilometru. Pršelo stále víc a nevypadalo to na vyjasnění.

3

„Stoupněte si semhle,“ řekl Veliký. „Prší nějak šikmo nebo co.“

Blikla baterka.

„Devět hodin,“ oznámil Veliký. „A ještě nejsme na trase.“

„První tam nebudeme, to dá rozum,“ řekl Jozífek Smetana. „Jenom aby na nás počkali s těmi vlajčičkami.“

„Oni počkají,“ utěšoval ho Dvořák. „Když nikdo jiný, pan Ďoublík určitě. Jistě nám ty praporky schová.“

„Jsem z toho celý veselý,“ přiznal se malíř. „Taky se mi v kapse rozpustily cigarety.“

„Tak jsme asi na osmdesátém kilometru,“ řekl Veliký, který ve světle baterky studoval mapu. Byla už hezky rozmočená, i když se ji snažili chránit, jak nejlíp to šlo.

„Myslím, že jdeme správně,“ prohlásil nadporučík a opřel se dlaní natažené paže o kmen starého smrku. „Jenom ta pata mi dává zabrat.“

„Hlavně že vás ještě nepřešla radost z prokázaného sebeovládání,“ řekl Veliký a složil mapu.

„Radost z prokázaného sebeovládání je jenom jedna stránka věci,“ odpověděl Dvořák, tiše sykáje.

„Ta lepší, pochopitelně,“ usklíbl se dlouhán a sundal si klobouk. Oklepal z jeho střechy vodu a znovu si ho pečlivě nasadil.

„Ta lepší,“ souhlasil nadporučík. „Do té horší počítám nešťastnou patu a kapitána Pařízka, který mi pozitíí vynadá, že pajdám ve službě. Jako bych ho slyšel.“

„Jsem ochoten vyměnit vaši odřeninu za pana Ďoublíka,“ řekl Jozífek.

„Děkuji, to půjdu radši bos.“

„Dostal byste rýmu.“

„Raději dostanu rýmu než pár přes hlavu,“ zasmál se Dvořák. „Naštěstí mě hřeje pomyšlení na ubývající kilometry. Pojdme dál. Puchýř by se rozležel.“

Veliký kývl a vykročil. Nadporučík se pustil stromu a hopsavě ho následoval, opatrně našlapuje.

„Být tady trafika,“ vzdychl vousáč Smetana a vyrazil za svými společníky.

Někde vlevo od nich se táhla hladina horské přehrady. V temnotě srpnové noci bez měsíce rozmazával déšť kontury stromů do neskutečného mlhava.

Měli před sebou ještě jeden horský hřbet. Potom cesta klesala, stále opuštěnými lesy až k hájence v Jidášově dole. Odtamtud byly k cíli pochodu, nádražičku ve Smrkové Studánce, čtyři kilometry. Proti osmdesáti, které měli za sebou, to byl pakatel.

Temnota zhoustla. Poblíž přítoku přehrady rostla spousta mladých smrčků. Odbočili a odvážně se ponořili do tmy. Veliký vytáhl baterku.

„Není to příliš zálesácké,“ poznamenal. „Ale tady někde bychom měli narazit na trasu.“

Dvořák s Jozífkem neodpověděli. Měli co dělat, aby si nezlámali nohy na cestě plné vyčnělých kořenů a příčných stružek s bublající vodou. Potom odbočili. Vodou napitý mech mlaskal pod nohama. Trochu se rozsvětlo, dlouhán zhasl baterku a z deště se vynořil zkroucený, bezmála třímetrový samorost s prkennou stříškou.

„A jsme tady,“ pochvaloval si Dvořák. „Poslední stoupání. Uprímně se přiznám, že cítím rub a líc tohohle kopce už předem. Hlavně v levé noze.“

Stoupání nebylo tak zlé. Horší bylo, že se tady cesta změnila v mělkou a studenou bystřinu s tůňkami bezedného písku a jako sklo kluzkými balvany. Tůňkám se příliš nevyhýbali; v botách měli už dávno mokro. Zaměřili se spíš na kamení, o které škobrtali jen což. Povídat si přestali.

Teprve pár metrů pod vrcholem hřebenu podotkl nadporučík, že mají další tři kilometry z krku. Smetana nato odvětil, že by dal království za koně.

Přeskočili s námahou poslední tůňku a zastavili se.

Před nimi se táhla až k černé čáře lesa stoupající zvlněná pláň. Z vysoké trávy místy vyčnívaly pahýly stromů a obludné skalní bloky.

„Tady jsem poprvé,“ řekl Dvořák.

„Moc se tudy nechodí,“ kývl dlouhán. „Víte, tady ta pláň, to je spálený polom. Mně se líbí ty skály. Támhle nahoře stojí triangl. Kóta 876.“

„Byl jsem tady jednou malovat,“ řekl Smetana. „Nevím, co mě to napadlo. Vylezla mi z toho hrozná pošmournost. Jmenuje se to tady Olivetská hora.“

„Připadá mi to spíš jako Golgota,“ vzdychl nadporučík. „Jenže vy jste se sem jistě netáhl s odřenou patou.“

„To ne,“ souhlasil Jozífek. „S Fanynkou Brůžkovou, pokud se nemýlím.“

Chvíli mlčeli.

„Ale vzduch tady je,“ pochválil si Dvořák.

„Nevím, proč by tu nebyl,“ řekl Smetana. „Tehdy tu byl taky.“

„Pst,“ udělal náhle Veliký.

Dvořák a Smetana ztichli a nastražili uši.

Nemuseli se dohadovat. Někdo spěchal po cestě proti nim. Zaslechli zarachocení kamene a tiché, nesrozumitelné zaklení.

Stáli a čekali. Nebylo prakticky možné, aby to byl někdo z účastníků stokilometrového pochodu. Šel opačným směrem. Někdo, kdo si vyšel na výlet? Bylo kolem desáté hodiny a k nejbližšímu lidskému obydlí to bylo šest kilometrů. Ale to stálo kdesi vlevo, pod severním svahem Olivetské hory. Nevedla tam odtud žádná cesta a nebylo tam prakticky o nic blíž než do Jidášova dolu.

Zvuky se změnily v černý stín, když se neznámý přiblížil na dvacet kroků. Ani teď by je snad nespatriřil, byl právě na vrcholu kopce, zatímco Veliký s Dvořákem a Smetanou stáli poněkud níž, na pozadí lesa.

Ale ucítil je pes, který se zuřivě rozštěkal.

Muž se překvapeně zastavil. Pes štěkal dál.

„Tak ho přece okřikněte,“ zavolal na neznámého Dvořák.

„Tiše...“ řekl muž psovi. „Tiše buď.“

Pes ztichl. „Copak tady děláte?“ zeptal se jeho pán.

Popošli muži vstříc. Teprve když se zastavili před ním, rozeznali promočený zelený klobouk se sojčím pírkem a hubertus.

„Pytlačit jsme nepřišli,“ ujistil ho Veliký. „Navíc jsme na turistické stezce. Ostatní je opravdu spíš naše věc, nemyslíte?“

„Neptám se proto, že bych vás podezíral z pytláčení,“ řekl muž se psem. „Kam jdete? Na Smrkovou Studánku?“

„Rovnou za nosem,“ řekl Jozífek. „To se snad smí, pane nadlesní.“

„Inu, zakázat vám to nemůžu,“ připustil lesník. „Jenomže zrovna touhle cestou... Mohli byste se mi legitimovat?“

„Mohli, ale nemuseli,“ řekl Dvořák.

„Jestli nechcete...“

„Pozvete nás na bezpečnost,“ doplnil ho Veliký. „Jelikož je to poněkud z ruky a my potřebujeme dorazit do Smrkové Studánky, nebudeme se s vámi přit o vaše práva a majestáty. Tuhle kolega se vám beze všeho legitimuje.“

Lesník se podíval na Dvořákův průkaz, který Veliký ozářil světlem kapesní svítilny.

„Vy jste od – bezpečnosti...?!“

„Zdá se, že vás to příliš nenadchlo,“ řekl Veliký.

„Právě naopak,“ řekl lesník. „Jako na zavalanou!“

„Copak se děje?“

„Na cestě do Smrkové Studánky leží mrtvola,“ odpověděl muž v zeleném. „Pár kroků odtud.“

4

K mrtvému měli opravdu pár kroků. Cesta se zatočila souběžně s okrajem trávou zarostlého polomu. Prostíral se vlevo od cesty a končil kdesi u hradby lesa, vzdálené snad dvě stě metrů. Vpravo začínal vysoký les hned za neširokým pruhem světlé trávy.

„Támhle to je,“ řekl lesník. „U těch tří uschlých buků.“

„Tak tady počkáme,“ prohlásil Veliký a uchopil ho za rukáv. „Soudruh nadporučík se tam podívá sám. Už je tam dost nahamtáno od vás a od vašeho pejska.“

„Já přece –,“ začal lesák.

„Ale jo,“ řekl obtloustlý nadporučík. „Úplně v pořádku. Nemohl jste vědět, jestli nepotřebuje pomoc, že jo.“

Potom si vzal od svého dlouhého kolegy svítilnu a zamířil tam, kde se temně rýsovala tři bezlistá torza. Cestou si svítil stranou na pěšinu. Nezdálo se, že by tam byly význačnější stopy, ale člověk nikdy neví. Byl si vědom, že může provést jen předběžné ohledání. Navíc nebylo jisté, zda oběť nežije. A kdyby byla skutečně mrtvá, stejně bylo jeho povinností zajistit místo proti jakémukoli zásahu a okamžitě zavolat kolegy z okresního oddělení.

Na cestě byla spousta louží, rozsáhlých a blátivých. Tělo leželo napříč. Obličej se ztrácel v trávě na kraji cesty. Nohy, obuté do těžkých, polovysokých bot, ležely mírně rozhozeny v jedné z kaluží.

Nadporučík vrhl na ležící postavu kužel mdlého, žlutavého světla.

Byl to tramp.

V poutkách modrých, hodně vybledlých a spravovaných kalhot měl navlečen opasek z tmavé kůže, ozdobený rytím a mosaznými cvočky. Na levém boku mu viselo pouzdro, z něhož čněla rohová střenka nože.

Šedozelená nebo snad šedohnědá košile byla na prsou rozhalena. Stejně byla rozhalena i pláštěnka s kapucí, ušitá z maskovací celty. Na levé straně prsou se temněla nepravidelná skvrna připomínající tvarem i velikostí dlaň s roztaženými prsty. Těsně nad skvrnou se ve světle baterky zaleskla malá pěticípá hvězda, jejíž hroty byly zakončeny kuličkami.

„Augustine,“ zavolal nadporučík do tmy. „Pojďte sem, prosím vás. Byl bych rád, kdybyste se na to podíval.“

Veliký se opatrně přiblížil.

„Šerif,“ řekl zadumaně, když se zběžně podíval na ležící tělo.

„Na tom nesejde,“ mávl rukou Dvořák a zhasl baterku. „Nejsem doktor, ale pár mrtvých jsem viděl. Řekl bych, že ani nevěděl, co se stalo.“

„Tím líp, že jste si tak jistý,“ řekl Veliký. „Aspoň k němu nemusíme blíž. Pokud jsem mluvil o jeho funkci, šlo mi o něco jiného. Šerif bez nějaké party je přece blbost. A tramp bez rance na zádech... Pojďte zpátky. Jozífek se tam určitě třese nedočkavostí. A půjčte mi tu baterku.“

Jozífek se netrásl. Vyžebрал cigaretu a čekal, až mu ji jeho společník připálí.

„Nechte toho,“ zabručel nadporučík. „Nekuřte mi tady.“

„Nonono,“ udělal na něj Jozífek. Ale nezapálil si.

„Díval jste se tady kolem?“ zeptal se nadporučík lesníka. „Nebo jste se po nalezení těla pustil dál? Všiml jste si něčeho nápadného, pane? Vidíte, teď musím požádat o průkaz já vás.“

„Polenský, Eduard Polenský,“ představil se chvatně lesník. „Promiňte, člověka v takovéhle situaci nenapadne – a průkaz s sebou bohužel nemám.“

„Z Jidášova dolu?“

„Ano a ne. Jsem tady na inspekci, víte? Na pár dní.“

„Dobře. Tak mi odpovězte na mé otázky, pokud si je pamatujete.“

„No – okolo jsem se nedíval,“ řekl Polenský. „Napadlo mě, že bych mohl třeba nějaké ty stopy... a když jsem viděl, že je mrtvý...“

„Řekněte mi přesně, jak jste ho našel.“

„Šel jsem po cestě,“ vzpomínal si lesník, „a najednou jsem měl dojem, že přede mnou někdo leží. Taky pes ho zvěřil... Měl jsem okamžitě pocit, že je ten člověk v bezvědomí nebo mrtvý.“

„Nebo opilý.“

„Tady? Než by sem došel z nějaké hospody, dávno by vystřízlivěl.“

„Mohl mít nějaké pití s sebou,“ řekl nadporučík. „Pokračujte.“

„Přišel jsem k němu... a viděl jsem, že leží obličejem ve vodě. Proto jsem ho rychle obrátil na záda.“

„Obracel jste ho směrem k sobě, nebo obráceně?“

„Jak jsem přišel, tak k sobě.“

„Víc jste s ním nehýbal?“

„Ne.“

„Hlava leží v trávě,“ upozornil lesáka nadporučík.

„Snad jsem ho trochu nadzvedl,“ přemýšlel Polenský.

„Ano, teď si vzpomínám. Obrátil jsem ho na záda. Potom jsem ho vzal pod rameny... a vytáhl kousek výš. Aby neležel hlavou ve vodě. A pak jsem si všiml té krve.“

„Jak jste poznal, že je to krev?“

„Neviděl jsem ji poprvé.“

„Ale v takové tmě?!“

„Ani ve tmě jsem neviděl krev poprvé.“

„Ale jděte,“ pousmál se Dvořák. „Ve tmě pravidelně nevidíme nic.“

„Pan fořt myslí na lovu,“ ozval se Jozífek.

„Myslel jste to tak?“

„Ano, myslel jsem to opravdu tak,“ kývl Polenský.

„Dokonce jsem se, myslím, trochu zamazal. Krev lepí a je cítit, víte?“

Nadporučík to věděl. Nikdy nebyl na čekané, ale mrtvých viděl dost.

„Co jste dělal potom?“ zeptal se po chvílce.

„Tam –,“ Polenský mávl rukou ke třem bukům, „už nic. Jak jsem viděl, že je mrtvý, šel jsem dál.“

„Kam?“

„Byl jsem celý popletený,“ přiznal se lesník. „Chtěl jsem jít do Adolfova k telefonu. Ale teď si myslím, že jsem se měl vrátit. Ostatně to udělám, vy tu budete muset zůstat, ne?“

„Chcete jít do Jidášova dolu?“

„Ano, na polesí,“ kývl Polenský. „Je tam telefon.“

Nadporučík chvíli mlčel a přemýšlel.

„Proč nemůžu kouřit?“ zeptal se Smetana.

„Protože je to proti předpisům,“ odsekl mu neústupně nadporučík. „Nemám právo nechat vykuřovat na místě činu ani člena výjezdovky, natožpak nějakého civilistu.“

„Nevím, co je to výjezdovka,“ řekl Jozífek nevinně.

Nadporučík neodpověděl.

„Na cestě leží dvě polní láhve,“ ozval se ze tmy Augustin Veliký. „Pojďte sem laskavě.“

Dvořák udělal pár kroků.

„Poslyšte,“ šeptal Veliký, „ten chlapec byl ve skupince trampů, kteří taky šlapali stovku. Všiml jsem si ho, když jsem běžel varovat Jozífka před Ďoublíkem.“

„Nemýlíte se?“

„Určitě ne,“ řekl Veliký. „Tu kudlu a šerifskou hvězdu jsem sice neviděl, ani ten ocvkovaný pásek. Ale dvě věci si pamatuju spolehlivě. Zaprvé boty – divil jsem se, jak si může vyšlápnout na stovku v půllitrákách – a potom obličej. Byl to takový hezký chlapec. Trochu připomínal jednoho herce – počkejte – Horst Buchholz nebo tak nějak.“

„A co láhve?“

„Takové ty německé,“ řekl Augustin. „Mohl jste je považovat za kamení. Mají plstěný obal. Neptal jste se fořta, kde asi potkal ten štrúdl turistů?“

Dvořák zavrtěl hlavou.

„Tak se ho neptejte,“ řekl Veliký. „Kdyby ty lidi potkal, řekl by to sám. Myslím, že je někde minul. Tihle hajní nechodí po turistických cestách, to dá rozum.“

„Co tím sledujete?“

„Já nevím,“ přiznal se Veliký. „Pojďme k Jozífkovi, pošleme ho k telefonu na polesí, nebo co to v tom Jidášově dole je. Polenský je jediný svědek, a navíc nemá doklady.“

Když řekli Jozífkovi, na čem se usnesli, zeptal se, proč má jít telefonovat právě on. „Snad by bylo přece jen lepší –,“ začal Polenský.

„Lepší bude, když tu s námi počkáte,“ skočil mu do řeči Dvořák. „Našel jste mrtvolu a naše lidi bude zajímat, které stopy jste u ní nechal vy a které pachatel.“

„Myslel jsem jenom, že trefím,“ řekl lesák. „Teď přece záleží na každé minutě.“

„To víme líp než vy,“ odsekl Dvořák.

„Já trefím taky,“ řekl Jozífek. „Vezmu si mapu a baterku. Zatelefonuju, a ještě to stihnu nazpátek.“

„Zatelefonujete a počkáte tam na výjezdovku,“ prohlásil kategoricky nadporučík. „Zvedne to dozorčí. Řeknete mu, co se stalo, kde se to stalo a že jsem tady já.“

„To je právě to,“ namítl Smetana. „Až mu řeknu, kde se to stalo, nebudu přece čekat v Jidášově dole, kudy stejně

nepojedou. Můžete mi říct, jak by se ta vaše výjezdovka hrabala na Olivetskou horu z té nejhorší strany? Vždyť tam jsou tříkilometrové vodopády na Klikatici.“

„Půjčte mi tu mapu,“ požádal Dvořák Velikého. Chvíli do ní soustředěně mžoural. „No dobře,“ řekl nakonec otráveně. „Zavolejte a vraťte se. Že bych z toho měl radost, to nemůžu tvrdit.“

„Ani já se právě neraduji, jak vidíte,“ usklíbl se malíř. „Když si ze mě děláte kurýra, nemůžete se potom divit, že nevím, co je to výjezdovka.“

„Tak už jděte,“ řekl nadporučík. „Tohle není žádná legrace, člověče.“

Smetana pokrčil rameny. „Děj se vůle Páně,“ vzdychl. „Vrátím se za hodinu.“

„To byste musel mít křídla,“ řekl Veliký. „Tam a zpátky je to bratru dvanáct kilometrů.“

„Vo co?“ pravil Jozífek.

„Nechte toho,“ řekl nadporučík. „Pokud někoho uslyšíte, jděte mu z cesty. Pojd'te, půjdu s vámi aspoň kousek. Abyste tu něco nerozšlapal. Půjčte mi ještě tu baterku.“

„Dobrou noc,“ děl Jozífek.

Potom se vydal za Dvořákem, který se svítilnou v ruce obcházel mrtvého velkým obloukem.

5

Nadporučík se vrátil po chvilce, kterou dlouhý Augustin a lesník Eduard Polenský využili k diskusi o počasí. Ne že by Polenský měl chuť si povídat, ale Veliký měl o povětrnostní poměry Olivetské hory zájem. Zajímaly ho i plnometry a vysoká zvěř.

„Opravdu jsou to feldflašky,“ řekl nadporučík. „Dvě. Leží docela blízko mrtvoly.“

„Osamělý šerif s dvěma polními lahvemi, které nesl jenom tak v rukou,“ přemýšlel nahlas Augustin. „Baterku asi neměl. Aspoň tam nikde neleží. Jenom úplný tupec by z toho nevyvodil závěry.“

„Pochopitelně,“ souhlasil nadporučík. „Pokud ty flašky byly jeho.“

„Nevím, jak dalece mě můžete informovat,“ řekl Polenský.

Veliký se útrpně pousmál. „Já myslím, že šel pro vodu,“ řekl.

„Pro pivo těžko,“ dodal Dvořák.

„Kde je tady voda?“ obrátil se Veliký na lesáka.

„Nejspíš dole pod cestou,“ odpověděl Polenský. „Pramení tam přítok přehrady. Může to být pár set metrů, možná blíž.“

„A šerif bez baterky.“

„Znal to tady,“ kývl Dvořák. „Ta rána bude od nějaké kudly. Výstřel bychom asi slyšeli – co říkáte, pane Polenský?“

„Já nevím,“ řekl lesník. „Výstřel je slyšet daleko, to je pravda. I když zase – tady v tom členitém terénu – nevím. Ozvěna... Taky musíme počítat s tím, že ještě před chvilkou přšelo. Ve vlhkém vzduchu se zvuk nese daleko.“

„A neslyšeli jsme nic. Tak tedy nůž. Kudla tu není, parta tu není. Je nabíledni, jak se to stalo. Poprali se, někdo z nich ho bodnul a všichni vzali roha. A nebude to dlouho.“

„Jak asi?“ zajímal se Veliký.

„Nejsem doktor,“ řekl Dvořák. „Ale podle toho, že se pan Polenský zamazal...“

„Vždyť přšelo,“ namítl Veliký.

„No, to jo,“ souhlasil roztržitě nadporučík. „Přšelo. Kdyby tady ležel celou tu dobu, co přšelo...“

„To by tu ležel od rána,“ souhlasil Veliký. „Řekl bych, že tu leží hodinu. Déle těžko.“

„A ležel ránou dolů, v louži,“ pokračoval Dvořák. „Pršelo, nepršelo... diskuse na nic. Co je nám do toho? Nakonec tu musíme trčet, dokud nepřijede výjezdovka, já mám odřenou patu, že sotva stojím, kouřit není co – kam to lezete, pane lesní?“

„Nemůžu?“ ozval se od okraje lesa Polenský. „Potřebuju se –“

„No jo,“ kývl tloušťk. „Snad jsme dost daleko.“

„Tak vy si myslíte, že se poprali,“ řekl tiše Veliký.

„Trampové,“ odpověděl nadporučík stručně.

„Ale proč by se měli vraždit zrovna na stokilometrovém pochodu,“ namítl Veliký, „se spoustou možných svědků okolo?“

„Vím já?“ zabručel nadporučík. „Všiml jste si taky těch lidí, kteří šli s ním?“

„To bude vědět Jozífek,“ odpověděl Veliký. „Zvlášť jestli tam byly nějaké ženské.“

Zmlkli. Lesník se vracel. Najednou se shýbl.

„Haló, tady se něco blejská,“ zavolal. „Jo – hele! Našel jsem nějaký nůž, soudruzi!“

„Nesahejte na něj!“ vykřikl nadporučík.

„A sakra,“ řekl Polenský. „Už jsem ho sebral. Člověka to nenapadne... Otisky, vidíte?“

„Tak už ho sem doneste,“ řekl Dvořák. „Nebo ne, zůstaňte tam. Já si pro něj radši dojdu.“

Udělal pár kulhavých kroků směrem k lesníkovi. Bylo to snad patnáct metrů. „Ještěže už neprší,“ konstatoval při tom. „Už takhle je pěkně mokro.“

„Jo, to jo,“ kývl Polenský. „Tady je ten nůž. Nic trampského to není. Něco z domácích potřeb.“

„Kde jste ho sebral?“ zeptal se nadporučík a uchopil nůž do kapesníku.

Polenský ukázal k maličkému smrčku.

Nadporučík něco zabručel, chvíli se hrabal v kapsách a nakonec vytáhl zbytek krabičky od cigaret. Navlékl ho na větévku, kterou zabodl na místo nálezu. Uvažoval přitom, kdy by tu mohla být výjezdová skupina. Snad by je pak pustili. Došli by těch zbývajících patnáct kilometrů. Možná že to bylo ještě méně.

Podíval se vzhůru. Mraky se trhaly, hnaly se velkou rychlostí k východu a nad Olivetskou horou se objevily hvězdy.

Potom přešel pohledem po temné hradbě lesa na jejím vrcholku.

„Co sakra –,“ zabručel.

Udělal několik kroků podél nízkého mlází směrem k místu, kde ležel mrtvý šerif. Nemýlil se.

Na okraji lesa se objevila slabá červenavá záře.

Někdo tam rozdělal oheň, připravil kotlík, cukr a čaj a čekal na vodu, protože měl žízeň.

6

„Přinejmenším jeden osadník tady je,“ řekl polohlasně Veliký. „Ale vrah to nebude... To by musel být cynik, prokrista.“

„Co teď, sakra,“ řekl nadporučík. „K tomu ohni musíme, a opustit místo činu nemůžeme. Kdyby tudy někdo šel, ještě by nám o tělo zakopnul.“

„Kdo by tu chodil?“ ozval se lesník.

„Třeba pytláková schovanka,“ navrhl Veliký.

„Že můžete myslet na srandu...“

„Inu,“ řekl Veliký, „není smutnější a beznadějnější pohled než na plačícího pracovníka kriminálky. Zvláště pro někoho, koho před chvílí zavraždili.“

„Půjčte mi cigáro,“ řekl nadporučík lesníkovi.

„Počkejte s tím,“ řekl Veliký. „Něco bych věděl.“

„Tak to vyklopte.“

„Máme pejska,“ řekl Veliký.

„Nemá výcvik.“

„Ale štěká,“ nedal se Veliký. „Což je lepší než cvičený pes, který by jen vrčel a mohl by houby dělat, protože bychom ho stejně museli přivázat kus od mrtvoly. Když tam uvážeme tohle štěně –“

„Pokud nám ho pan Polenský půjčí.“

„Ale ovšem,“ souhlasil lesní. „Jestli myslíte, že to bude něco platné. On je opravdu hrozně uštěkaný.“

„Něco dělat musíme,“ přemýšlel nahlas Dvořák. „Já už si to zdůvodním. Koukejte – já jsem tady vlastně jediný policajt, ne? Nemůžu se rozpůlit. K tomu ohni musím, a nemůžu tu nechat dva civily. Při vši účtě k uniformě pana svědka –“

„A k mému důchodu,“ řekl Veliký.

„Prostě tam psa uvážeme,“ dokončil to Dvořák. „Půjde s námi?“

„Ale jo,“ kývl Polenský. „Mám tu počkat?“

„Kampak byste chodil?“ utrl se na něj nadporučík.

„Hrom aby do toho,“ prohlásil Polenský, když byli oba dva muži a pes dost daleko, aby to neslyšeli.

Dvořák přivázel psa asi dvacet kroků od mrtvoly. Chtěli ho umístit blíž, ale pes tělo větřil a kňučel. „Hodnej pejsek,“ řekl nadporučík. „Hlídej, hlídej.“

Pes se zatvářil rozumně. Snad ten povel znal.

„Pokud by někdo šel s baterkou, uvidíme ho,“ poznamenal nadporučík. „A pokud půjde potmě, udělá pes kravál. Aspoň doufám. Na nás taky hezky zařval.“

„Nikdo tudy nepůjde,“ řekl Veliký. „Je to nesmysl, čekat tu někoho. Tudy může jít nanejvýš tramp, lesák nebo blázen. Jelikož to tady už všechno bylo –“

„No jo, no jo,“ pravil Dvořák. „Pojďte už, ať nám od toho táboráku někdo neuteče.“

Vrátili se k Polenskému. Potom se pustili do vysoké trávy, skrývající spoustu zrádných jam po pařezech. Obešli paseku obloukem a mířili k růžové záři.

Zaslechli hlasy.

Potom se před nimi objevil oheň, rozdělaný vedle skalního převisu. Míhaly se kolem něj nezřetelné stíny. Došli až k ohni, aniž by si jich někdo všiml.

„Dobrý večer,“ řekl dlouhán.

7

Odpovědělo mu několik překvapených hlasů.

„A sakra,“ řekl potom jeden, hluboký a nabručený. „My už jsme se dneska někde viděli, co?“

Augustin Veliký se rychle rozhlédl. Mladík s nabručeným hlasem na něj zíral z houštiny nazrzelého plnovousu očima, pod nimiž oheň svou komíhavou září podtrhl začínající váčky.

Pod skalním převisem se zabývala vybalováním spacích pytlů dvě děvčata, maličká, drobná černovláska s uhrančivým pohledem a unylá blondýnka s krátkými culíky. Opodál ladil kytaru vytáhlý, dost bezvýrazný hošík, kterému jistě nebylo víc než sedmnáct let.

Dalšímu členu party mohlo být pětadvacet. Když se objevili tři neznámí, chystal se právě přiložit na oheň. Strnul v pokrčeném postoji s polínkem v ruce. Z temnoty, která začínala pár kroků od ohně, svítila světlá košile velice hezké hnědovlasé dívky. Byla překvapena stejně jako mládenec s polínkem a zastavila se s hřebenem, zatknutým do dlouhého pramene vlasů.

„Už se vám dál nechce, co?“ zabručel tramp s váčky pod očima. „Tak se holt u nás posad'te.“

Ostatní se nuceně zasmáli. Mladík s polínkem přiložil, dívka s hřebenem dokončila načatý pohyb.

„Jak to, že rozděláváte oheň v lese?“ zeptal se Polenský.

„No jo, pane hajnej,“ ušklíbl se bručoun, „když sem jeden přijde mokrej, má tu nastydnout? Máme tady ženský, že jo.“

„To vidím,“ řekl Polenský nervózně.

„Moc krásný kemp,“ ozval se dlouhán. „Nádhera. Taky se vám asi dál nechce. Ani se vám nedivím, je tu krásně.“

„Náhodou se mejlíte,“ zachechtal se bručoun. „Nikam jinam než sem jsme nešli. Zamotali jsme se do toho pochod'áku náhodou, když jsme vyrazili nahoru. Nejsme blázni, abysme litali v tomhle počasí po horách s nějakajma paďourama, co si přibíjej na hole psí známky.“

„Můžou se u vás dva paďouři a pracovník státních lesů posadit?“ zeptal se Veliký.

„Klidně,“ mávl rukou tramp. „Tak daleko náš odpor nesahá. Místa dost. Ty šutry jsou suchý. Nebo se vmáčkněte pod převis k holkám. Budou zaručeně nadšený.“

Veliký se klidně posadil na jeden z kamenů vyčnívajících ze země kolem ohniště. Plouštík si sedl pod převis. Dívky se odtáhly, ale nadporučík dělal, že to nepozoruje. Rozšněroval si botu s traktorovou podešví, zul ji a mnul si otlačenou patu. Polenský zůstal stát a vyčkávavě se na něj zadíval.

„Tak co,“ řekl po chvílce ticha bručoun. „Kolik jste toho ušli?“

„Je tady někde voda?“ zeptal se nadporučík, nepřestávaje v masáži nešťastné končetiny. „Potřeboval bych si dát obklad.“

„To musíte chvíli počkat,“ řekl tramp s váčky pod očima. „Honza pro ni šel. Bude na čaj, ale na tu vaši hňápu taky zbyde.“

„Honza je šerif?“ zeptal se Veliký.

„Honza je šerif,“ přikývl místo bručouna stále příkládající mladík. „Začínám mít podezření, že jste trampové.“

Ostatní se srdečně zasmáli.

„Nejsme,“ odmítl to Dvořák.

„Tak co račte bejt?“

„Ty máš blbý řeči, Skunku,“ prohlásil bručoun. „Ptá se někdo tebe, co jsi zač? Maj odřený nohy, jsou utahaný, ať si odpočinou, jak potřebujou. Ať jsou třeba od Armády spásy nebo fotbalový mužstvo Sběrnejch surovin.“

„Promiňte, že jsme se nepředstavili,“ řekl Veliký. „Já jsem Augustin Veliký. Ten pán s odřenou patou je od esenbáků. Nadporučík Antonín Dvořák.“

„A hajnej se jmenuje Hubert Dýha, ne?“ zeptal se mladík, kterého bručoun nazval Skunkem.

„Do toho už vám nic není,“ ozval se Dvořák. „Pokud máte pochybnosti o mně, tady je, prosím, můj služební průkaz. Do ruky vám ho pochopitelně nepůjčím.“

„No dobře,“ řekl Skunk, když si prohlédl průkazku. „Nadporučík vébé. Lesní inženýr nebo co. Tady ten nekonečný pán bude nejspíš ministr zemědělství.“

„Napřesrok,“ usmál se Augustin Veliký. „Teď abychom nechali na chvíli legrace, co vy na to?“

„Jaksi nevidíme důvodů,“ prohlásil příkládající vtipálek.

„Bud'te rád, mladý muži,“ řekl Veliký. „Kdepak jste byli během poslední hodiny?“

„To se ptáte služebně?“

„Ale ne,“ mávl rukou Veliký. „Nás by zajímalo, kdy tady prošli poslední turisté ze stovky. Hledáme někoho, víte?“

„To jo,“ řekl Skunk. „Jenže v tom vám nepomůžeme. My jsme se totiž zastavili v hospodě v Adolfově a celej ten spolek jsme ztratili.“

„Jak jste byli v té hospodě dlouho?“

„Asi hodinu.“

„Půl druhé,“ ozvala se dívka s culíky. „Koukala jsem na hodinky.“

„Potom jste šli dál?“

„Jo. Rovnou sem. Přišli jsme sem před půlhodinou. Sbírali jsme dříví. Nikdo okolo nešel, to bysme ho slyšeli.“

„Všichni jste sbírali dříví? A společně?“

„To bysme toho moc nenašli,“ ušklíbl se Skunk. „Samozřejmě že každéj jinde. A Honza nesbíral. Šel pro vodu.“

„Už by tu měl být, co?“ řekl Veliký.

„No, to by měl,“ souhlasil Skunk. „Co má bejt?“

„Snad vám to řekne soudruh nadporučík,“ pokrčil rameny dlouhán.

„Ten váš šerif leží dole u cesty,“ řekl věcně Dvořák. „Už je chvíli po smrti. A teď bych prosil vaše občanské průkazy.“

8

Chvíli to trvalo, než si skupinka trampů uvědomila, že si ten obtloustlý esenbák nedělá legraci; že je šerif Honza opravdu mrtvý a že se s vodou nevrátí.

„A – co –,“ vypravil ze sebe bručoun.

Mladíček na druhé straně upustil kytaru. Vydala temný, melodický zvuk. Jedna z dívek pod převisem hlasitě vydechla.

Krásná hnědovláska přiběhla k Dvořákovi. Uchopila ho křečovitě za klopu promáčené bundy. V druhé ruce stále svírala hřeben. Brada se jí začala chvět.

„Žádnou paniku,“ zasáhl Veliký. „Jste dospělí. Honza je skutečně – mrtvý. Snad máte stejný zájem jako my – vědět co nejdřív, jak se to stalo. Sedněte si, slečno. A vy si uklid'te od ohně kytaru. Přiložte, ať máme světlo. Spolehněte se na nás, my víme, co máme dělat.“

Jeho slova vnesla mezi ostatní trochu uvolnění. Všichni udělali mechanicky to, oč je Veliký žádal.

Dívka s hřebenem se svezla na zem vedle balvanu, kde seděl. Když se tiše, vzlykavě rozplakala, podal jí kapesník.

„Jak někam vleze policajt, je z toho vždycky průser,“ řekl vzpurně bručoun. „Jó, kdyby trampů nebylo, věbé by se nudilo.“

„Kecáte,“ řekl mu Dvořák. „Kecáte, mladej. Asi kecáte rád. Tak do toho. Třeba mi řekněte, jak se jmenujete.“

„František Mašinda,“ odsekl vousatý bručoun. „Narodil jsem se třináctýho ledna čtyřicet jedna z dělnickejch rodičů.“

„Dejte mi občanku a ty frky si nechte. Váš kamarád, co leží dole u cesty, je na ně zvědavej ještě míň než já.“

„Dobře,“ zavrčel František Mašinda a začal se zuřivě rozepínat. „Tuhle je občanský průkaz. Vopište si ho. Třeba je tam taky napsáno, že jsem Honzu propích já. V ópé má bejt všechno.“

„Neblni, Franto,“ ozvala se dívka s uhrančivýma očima.

Nadporučík Dvořák se podíval do průkazu. „Máte tady někdo tužku a papír?“ zeptal se.

„Všecko si píšu, že jo?“ zašklebil se Mašinda. „Že nemáte notes?“

„Je vás tady šest,“ řekl trpělivě Dvořák. „Jápkak bych si to měl pamatovat, pane Mašindo? A proč bych si měl brát na výlet notes?“

Černooká dívka, která před chvílí bručouna Mašindu napomínala, podala Dvořákovi malý kalendářik s miniaturní tužičkou zároveň s občanským průkazem. „Božena Horní, osmnáct let, po maturitě. Od prvního září nastupuju na pošť,“ řekla.

„To je roztomilé povolání,“ řekl Dvořák, čmáraje do notýsku. „A vaše přítelkyně?“

„Chodily jsme do školy spolu,“ řekla culíkatá blondýnka. „Od první třídy. Jmenuju se Cecílie Bartoníková. Říkají mi